

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Έτος Πρώτον.—Έν Κωνστανπόλει τῇ 20 Ἀπριλίου 1888.—Τεύχος III.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Συνέχεια και τέλος "Ιδε τευχ. ΙΖ'.

§

Μεγάλη Πέμπτη. Κατ' αὐτὴν οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεοὶ πατέρες ἐθέσπισαν ἐορτάζειν, τὸν ἱερὸν Νιπτῆρα, τὸν Μυστικὸν Δείπνον τὴν ὑπερφυᾶ προσευχὴν καὶ τὴν προδοσίαν αὐτὴν. Πρὸ τοῦ ἀρξασθαι τὸν Ἰησοῦν δειπνεῖν μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ζεβεδαίου, ἐγείρεται οὗτος καὶ τίθει χαμαὶ τὰ ἱμάτια καὶ ὕδωρ τῷ νιπτῆρι βάλλει πρὸς τὸ νίψαι τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν. Φαίνεται δὲ ὡς πρῶτον πάντων τὸν Ἰούδαν ἐνίψεν ὁ Χριστὸς, ἰταμώτερον προκαθήσαντα, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Πέτρου ἔρχεται καὶ ἐφεξῆς εἰς τοὺς ἄλλους, μεθ' ὧν λαβὼν τὰ ἱμάτια πάλιν καὶ ἀναπεσῶν, παραινεῖ αὐτοὺς ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Τότε ἔρξαντο ἐσθίειν καὶ μετὰ τὸν δεῖπνον ἐξήλθον εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανῆ. Ἐνταῦθα τούτων ὄντων, ὁ Ἰησοῦς προλέγει τὴν ἀρνησιν τοῦ Πέτρου. Ἀπελθὼν δὲ τοῦ τόπου ὡς εἰ λίθου βο-

λὴν, προσηύξατο καὶ ὕστερον διελθὼν πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ἔνθα ἦν κήπος, ἠϋλίσθη ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν. Ὁ Ἰούδας εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἀρχιερεῖς ἔστησαν τριάκοντα ἀργύρια(*) ὡς ἀμοιβὴν τῆς προδοσίας αὐτοῦ, γινώσκων ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦν ἐν τῷ κήπῳ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὠδήγησεν ἐκεῖ τὴν φρουρὰν καὶ διὰ φιλήματος ὑπέδειξε τὸ θῦμα αὐτοῦ τοῖς στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς συνακολουθοῦσιν· οἱ καὶ συλλαβόντες αὐτὸν, φέρουσι πρὸς τὸν Ἄνναν, πενθερὸν τοῦ ἀρχιερατεύοντος Καϊάρα καὶ ἐξασκούντα μεγάλην ἐπιρροήν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Ἰησοῦς ἤρνετο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ἄννα, εἰς τῶν Ἀρχιερατικῶν μισθάρνων ἐροῦσιν αὐτὸν, πιστεύων, ὅτι οὕτως ἤθελε μεγάλως εὐχαριστήσῃ τὸν προστάτην του. Εἶτα δὲ ὁ Ἄννας ἀποστέλλει τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Καϊάραν, ἔνθα καὶ συνήχη τὸ συνέδριον. Ἐν συνόλῳ ὁ Ἰησοῦς ὑπεβλήθη εἰς ἑξ' ἀνακρίσεις ἀπαξ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἄννα καὶ δις ὑπὸ τοῦ

(*) Τριάκοντα ἀργύρια. Ποσὸν ἰσοδυναμοῦν πρὸς πέντε Λίρας Τουρκικὰς, ἧπερ ἦν τὸ ἀντίτιμον δούλου. « Ἐὰν δὲ παιδίον κερατίστη ὁ Ταῦρος ἢ παιδικὴν, ἀργυρίου τριάκοντα δώσει » τῷ κυρίῳ αὐτῶν » (*Ἐξοδ. ΚΑ. 32.) « Καὶ ἔστησαν τὴν μισθὸν μου τριάκοντα ἀργυροῦς » (Ζαχχαρ. ΙΑ. 12.)

Καιάφα, ως άπαξ υπό του 'Ηρώδου και δις υπό του Πιλάτου· πάντα δέ ταύτα ἐγένοντο κατά τὸ διάστημα τῆς νυκτός τῆς πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευήν, ἐν ᾧ χροῖον και ἡ τρι-

Ἰωάννης δέκτος

πλή ἀρνησις τοῦ Πέτρου και τὰ ἄλλα, ὅσα οἱ θεοὶ Εὐαγγελιστὰι λεπτομερῶς ἐκθέτουσι.

§

Μεγάλη Παρασκευή. Κατ' αὐτὴν τὰ ἅγια και σωτήρια και φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπιτελοῦμεν. Πρωῖα, γενουμένης, τὸ συνέδριον ἀπέστειλε δέσμιον τὸν Ἰησοῦν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι, ὃς ἀνακρίνας αὐτὸν και φραγγελώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῆ, ἀπολύσας τὸν Βαρραβᾶν, ὃς ἦν διὰ στασιν τινα γενομένην ἐν τῇ πόλει και φρόνον βεβλημένος εἰς φυλακὴν (Λουκ. ΚΓ. 19). Οἱ δὲ στρατιῶται ἔφερον τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πραιτωρίου, ἔνθα ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμῦδα κοκκίνην και στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν και καλαμὸν ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ. «Ὅτε δὲ ἐνέπαιξαν αὐτὸν, ἐξέδυσαν τὴν χλαμῦδα και ἐνδύσαντες αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἔφερον εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ πρὸς τὸ σταυρῶσαι. Ἐσταυρώσαντες δὲ αὐτὸν ἐν μέσῳ

δύῳ ληστῶν, ἐτήρουν αὐτὸν μακροῖεν· ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ περὶ ὥραν ἐνάτην παρέδωκε τῷ Θεῷ και Πατρὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ. Ἰδὼν τότε ὁ Ἰούδας, ὅτι κατεκρίθη, ρίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε· και ἀπελθὼν ἀπή·ξατο. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἠγόρασαν δι' αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τῶν κεραμείων (Ἑβραϊστὶ Ἀκὲλδαμα) εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις. Ὁψίας δὲ γενομένης, ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, τὸ ὄνομα Ἰωσήφ, λαβὼν τὸ σῶμα ἐτύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾶ, και ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ. Ἦν δὲ Παρασκευή, ὅτε ἐτάφη ὁ Κύριος ἡμῶν, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

§

Μεγά Σάββατον. Τὴν Θεόσωμον Ταφὴν και τὴν εἰς ἄδου Κἀθόδον τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ὁ Ἰησοῦς καταβάται τὴν σκῆν

ἐορτάζομεν. Τὴν θεϊότητα τῆς ἡμέρας ταύτης λίαν καταλλήλως ἐξύμνησεν ὁ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἁσματῶν συγγραφεύς, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. « Ἐν τάρῳ δὲ σωματικῶς, ἐν

» ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐ. Παραδείσῳ » δὲ μετὰ Ληστοῦ και ἐν Θρόνῳ ὑπῆρχες » Χριστέ, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος. »

§

Περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς συγκροτήσεως τῶν τοῦ θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἡ ἐορτὴ αὕτη θεωρεῖται, ἡ σπουδαιότερα και μεγίστη, ἐχακρακτῆριζον δὲ αὐτὴν διάφορα ὀνόματα. Καλεῖται ἡμέρα ἁγία, κλητὴ, ἡμέρα Κυρίου κορωῖς ἐορτῶν. Πάσχα ἁμωμοῖ. Πίσχα μέγα, Πίσχα τῶν πιστῶν, Πίσχα

Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πλάτου.

ἄνοιξαν Παραδείσου τὰς πύλας, Πίσχα ἁγιον, Πίσχα ἁγιάζον πιστοῦς, Πίσχα μυστικόν. κτλ. Ἡ τετρακτίς τῶν θείων Εὐαγγελιστῶν δρίζουσι ἐπακριῶς τὸν χρόνον τῆς τοῦ κυρίου Ἀναστάσεως. Ὁψὲ Σαββάτων (Ματθ. ΚΗ. 1) Τῇ ἐπιφωσκούσῃ Μάρκ. 15. 4.2.) ὄρθρου βαθέος (Λουκ. ΚΔ. 1.) σκοτίας ἐπι οὔσης. Ἰωάν.Κ.1. Λίαν πρωὶ τῆς Καριακῆς, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, Σαλώμη και Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ἦλθον ἵνα ἀλείψωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ δι' ἀρω-

μάτων, ἀπερ ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς εἶχον ἐτοιμάσει. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἀνήγγειλεν αὐταῖς, ὅτι ὁ Κύριος ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἐξέληθυσται δὲ ἐκ τοῦ μνημείου ἐπορεύοντο ἀναγγεῖλαι τοῖς Μαθηταῖς, και ἰδοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς, λέγων. Ἀπαγγεῖλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κακεῖ με ὄψονται. Ὁ Κύριος ἡμῶν καθ' ὅλον τὸ ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαρακονθήμερον διάστημα τῆς παρουσίας αὐτοῦ, δωδεκάκις ἐνεφανίσθη εἰς τὰς γυναῖκας και τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸ τέλος τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀνεληφθῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὑπάρχων ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς. Ἐν ταύτῃ τῇ κοσμοχαρμυσίνῳ ἐορτῇ, ἐν ἣ σγχορεύουσιν οὐρανός τε και γῆ και τὰ κατὰχθόνια, ὁ Κύριος ἐντέλλεται ἵνα συγχορήσωμεν τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς και ἀλλήλους περιπτυσσόμενοι ἐν ἀδελρικῷ ἀσπασμῷ ἀνταλλάσσομεν τὸ « Χριστὸς ἀνέστη. »

Κλείομεν τὴν βραχεῖαν και ἀτελεῖ ταύτην μελέτην διὰ τοῦ ἀκολουθίου ποιήματος δι' οὗ ὁ αὐδόμενος Η. Τανταλίδης ἐξύμνησε τὴν ὑπερτάτην ταύτην τῆς Ἐκκλησίας ἐορτὴν.

Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦ τις ἐποιήθ' ὑπὸ Κυρίου, Ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη και λαμπρὰ τοῦ σω-

[τηρίου.

Τί λαμπρότερον, τί μεῖζον; Χριστὸς σή-

[μερον ἀνέστη,

Και ὁ ἄνθρωπος ἐσώθη και ἀθάνατος κ-

[τέστη,

Και τοῦ ἄδου κατελύθη

Ἡ ἰσχὺς, καθ' ἣν τασῶτα ἔμαρψεν ἄν-

[θρώπων πλῆθη.

Ὁ λαὸς τῆς εὐσεβείας, δεῦτε ἐν ἀγαλλι-

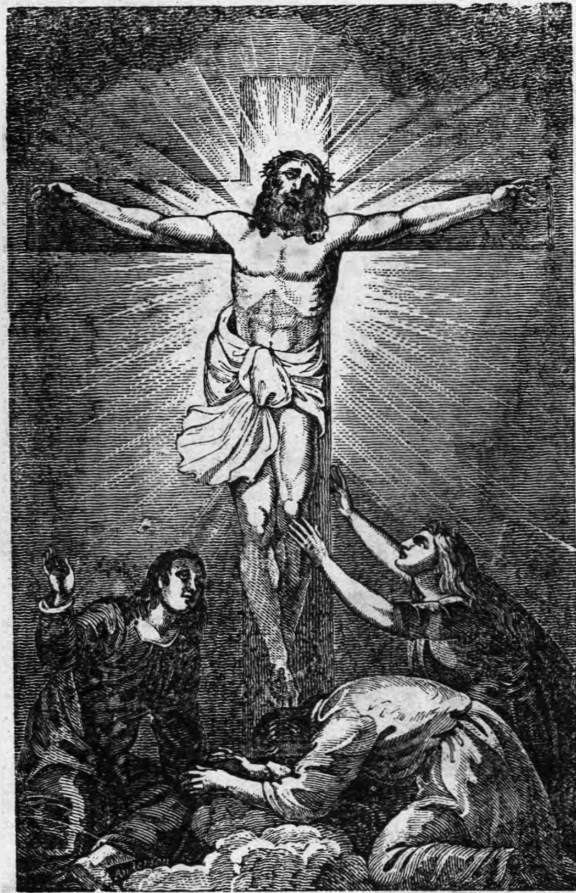
[άσει

Δότε ἀσπασμὸν ἀλλήλοις νῦν ἐπὶ τῇ ἀν-

[αστάσει.

Πλοῦσοι μετὰ πενήτων, ὄσλοι μετὰ ἐ-

[λευθέρων,

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Ἄρχοντες μετ' ἀρχομένων, νέε μετὰ πρε-
[σβυτέρων,
Συγχορεύσατε εὐθύμως,
Κ' ἐορτάσατε τὸ Πάσχα ἐν ἰσότητι παν-
[δήμως.

Ἡ Καθήλωσις.

Οὐδεὶς μείζων ἐν Κυρίῳ καὶ οὐδεὶς ἐστιν
ἐλάττων,
Οὔτε ὕψος, οὔτε βάθος, οὔτε πρῶτων, οὔτ'
ἐσχάτων

Ἔψωσεν ἰσοτιμίας ἡ ἀνάστασις σημαίαν.
Νέον σύνταγμα ἐγράφη διὰ πολιτείαν νέαν,
Κ' ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη
Μόνον ἐν ἰσχύϊ νόμος τοῖς ἀνθρώποις ἐπε-
[τρέπη.

Ἀγαπήσατε ἀλλήλους οἱ τὸν Πλάστην
[ἀγαπῶντες.
Ζήσατε ἐν τῇ ἀγάπῃ οἱ νεκροὶ τῷ κόσμῳ
[ὄντες.
Ἀναστήσατε τὸ πνεῦμα οἱ νεκρώσαντες
[τὰ μέλη.

Ἄρχάς λάβετε ἐν καρδίαις, μὴ ἐπὶ ταῖς
[γλώσσαις τέλη,
Καὶ, γραφέντες συμπολιταὶ
Οὐρανίου πολιτείας μὴ ἀνάξει φανῆτε.

Ἐξέλθε λοιπὸν τοῦ τάφου, ἐξέλθε τῆς ἀ-
[μαρτίας.

Ἡ Ἀνάστασις.

Ὁ φανείς τοῦ θείου νόμου παραβάτης τολ-
[μητίας.
Ὡ σωρὲ ξηρῶν ὀστέων, συναρμύθητι εἰς
[σῶμα.

Λάβε σάρκα, λάβε νεῦρα, λάβε δέρμα, λά-
[βε χρῶμα,
Καὶ ἡ πνεύσις τοῦ Σωτῆρος,
Ψυχὴν δεύσα, μέλλει πάλιν ἀναστήσειν
[σε παγκλήρως.
Ἐκκλησία, ἡνεφῆχθης δαφνοστόλιστος ὡ-
[ραία.

Τοῦ Νυμφίου σου τὴν νίκην θριαμβεύεις
[θαρραλέα.
Τὰ φωτόμορφα σου τέκνα, ὡσάν Ἄγγελοι
[φωσφόροι,
Τοὺς ἐπινικίους ὕμνους ψάλλουσι λαμπα-
[δηφόρα,

Κ' ἡ φωνὴ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !
Σύνθημα χαρᾶς ἀπλέτου ἦν καὶ ἔσεται
[καὶ ἔστι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΕΜΗΣ.

ἜΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε τεύχος ΙΖ'.

Οὗτοι ἐκάλουν τὸν ναὸν διὰ τῶν ἀριστοουργιῶν τοῦ ἀθηναίου ἐργαστηρίου, κοσμοῦντες τὰ ἀετώματα αὐτοῦ διὰ τῶν παραστάσεων τῆς ἀμιλλῆς τοῦ Πέλοπος.

Ἐν ᾧ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ ἐξωραϊζέτο διὰ τῶν ἔργων τοῦ Ἀλκμήνου· τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἐξήστραπτεν, ὁ καλλιτεχνικὸς τοῦ Ἀθηναίου ἀριστοτέχνης, ὅστις μετὰ θεϊκῆς μεγαλοπρεπείας ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ δικαίου θρόνου δικαίως διήγειρεν τὸν θαυμασμὸν πάντων. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἀδυνατοῦντες νὰ εἰπωμεν, ἀρκούμεθα εἰς τοῦτο: ἡ ὁθεὶς κατέβη εἰς τὴν γῆν ἐξ οὐρανοῦ, ἔνα δεῖξις εἰς τὸν Φειδίαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἡοφειδίας ἀνέβη εἰς τὸ νοῦρανον, ἔνα ἰδῆ τὸν Θεόν.

Ἐπίσης δὲ ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἀπλῶς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν Ὀλυμπίαισι ἐπὶ τῶν ερειπίων τῶν ὁπίων εἰσέτι πλανᾶται κάλλος καὶ δόξα καὶ οἴτινες καὶ οἷτες ὁ πλοῦσις κόσμος ἀτελῆ μόνον δύνανται νὰ δώσωσιν ἰδέαν τοῦ ὅλου τῆς Ὀλυμπίας. Τοιαύτη λοιπὸν ναὶ ἦσαν ὁ ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ μέγας βωμὸς τοῦ Διὸς καὶ τὸ Πελόπιον.

Ἐπίσης δὲ ἀξίαν λόγου καὶ θαυμασμῶν θέσιν κατέχον, τὸ γυμνάσιον, τὸ στάδιον, τὸ μητροφῶν, τὸ βουλευτήριον, ἡ παλαίστρα καὶ οἱ δεκατρεῖς ὑπὸ πλουσίων πόλεων οἰκοδομηθέντες θησαυροὶ μιστοῦ ἀναθημάτων.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐν μέσῳ τοῦ γραφικοῦ ἐκείνου

κόσμου ἐστερννοῦντο οἱ ἀγωνισταὶ τῶν Ὀλυμπίων μὲ τὸν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἀγριελιάς στέφανον, ἐκεῖ ἐν μέσῳ κτιρίων περικαλλεστάτων ἐτελοῦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν αἱ θυσίαι, αἱ τε ἐπίσημοι καὶ αἱ τῶν ἰδιωτῶν καὶ αἱ ἄλλαι θρησκευτικαὶ τελεταί, ἐκεῖ ἐπανηγυρίζοντο οἱ ἀγῶνες ὑπὸ τὴν μαρτυρίαν οὕτως εἰπεῖν τῶν δύο περικαλλεστάτων φυγάδων τῆς καταστροφῆς, τῆς Νίκης τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, μνημείων ἀθανάτων τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ φαντασίας.

Εἶ δὲ ἡ ἀγωνία. Ὁ ἀρχαιότερος ἀγὼν ἦτο ὁ δρόμος, εἶτα προσετέθη ὁ δίαυλος, κατόπιν ὁ δολίχος, τέλος δὲ προσετέθη καὶ ὁ ὀλίγος δρόμος, ὃν διηγυρίζοντο ἄνδρες φέροντες ἀσπίδα, κράνος καὶ κνημίδα.

κατὰ δὲ τὸ ἔτος 708 π. χ. προσετέθησαν εἰς τὰ διάφορα εἶδη τοῦ δρόμου ἡ πόλις καὶ τὸ πένταθλον.

Νέαν δὲ ζῶν ἔλαβον τὰ Ὀλύμπια διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐν τῷ μεγαλοπρεπῆ ἱπποδρόμῳ τελοῦμένων ἱππικῶν ἀγῶνων καὶ τῆς ἀρματοδρομίας, ἰδίως διὰ τεθρίπων.

Ἐκτὸς τῶν γυμνικῶν καὶ ἱππικῶν ἀγῶνων διηγυρίζοντο κήρυκες σαλπικταὶ καλλιτέχναι, ῥήτορες καὶ συγγραφεῖς, ὅπως δεῖξωσι πρὸ τοῦ συνηθροισμένου κόσμου ἀριστοουργήματα τοῦ λόγου καὶ τῆς τέχνης. Εἰς ἕνα τῶν ἀγῶνων τούτων ὁ Ἡρόδοτος ἀνέγνωσε μέρος τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ συγγραφῆς, ἔκπτε παῖς ἔτι ὁ Θουκυδίδης παριατάμενος ἐκεῖ λέγεται ὅτι τόσοσιν συνεκινήθη, ὥστε ἤρχισεν νὰ χύνη θερμὰ δάκρυα.

Συμμετοχῆς δικαίωμα εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίαι ἀγῶνας εἶχον οἱ κεκτημένοι πλήρη τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, μὴ βεβαρημένοι δὲ ὑπὸ ἀσθενήματος πρὸς τοὺς ἀθανάτους. Οἱ ἀγωνισταὶ παρουσιαζόμενοι πρὸ τῶν ἀγῶνων ὤμωναν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἑρκίου Διὸς ὅτι θὰ διαγωνισθῶσιν.

Οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας παριστάμενοι ἔφερον περὶ ἑαυτῶν ἱματῖα καὶ ἦσαν ἐστεμμένοι διὰ δάφνης. ΤΙΜΑΙ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ. Μεγάλαι ὄντως ἦσαν

αἱ εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας διδόμεναι τιμαί. Ὁ κήρυξ ἐξεφώνει ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου πλήθους τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐστεφανοῦτο καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν εἶδιδετο ὁ ἐξ ἀγριελιάς στέφανος, ὁ στέφανος οὗτος ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ κλάδου κοπέντος ἐκ τοῦ ἱεροῦ δένδρου τοῦ Θεοῦ διὰ χρυσοῦ μαχαίρας ὑπὸ παιδὸς οὐ ἔζων ἀμφοτέραι οἱ γονεῖς. Ἀμέσως δὲ ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἐτελείτο εὐχαριστήριος θυσία ἐπὶ τοῦ Κρονίου, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀντήχουν ἐπινίκια τῶν συμπολιτῶν του. Προσέτι ἐτέλουν φαίδρα συμπόσια εἰς ἀεὶ ἐπανηγυρίζετο ἡ νίκη, καὶ ὅτε τὸ ἐσπέριον τῆς σελήνης φῶς ἐφεγγε, περιήδετο ὅλος ὁ ἱερός χώρος ἐξ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων πρὸς τὸν νικητὴν.

Ὁ Ὀλυμπιονίκης ἐδικαιοῦτο μετὰ τρεῖς νίκας νὰ ἰδρῶσῃ ἐν Ἄλτει ἢ ἐν τῇ ἐχυτοῦ πατρίδι· ἔγαλμα εἰκονικόν, ἀναπαριστάνον τὸν τύπον τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

Τέλος μετὰ μεγάλην ἐκτόμβην θυομένην ἐπὶ τοῦ μεγάλου βωμοῦ τοῦ ἐν Ἄλτει Διὸς, καὶ πανηγυρικὸν συμπόσιον τῶν Ἠλείων, ἐν ᾧ παρεκάθητο οἱ θεοὶ τῶν πόλεων καὶ οἱ νικηταὶ ἐτελείονεν ἡ ἑορτὴ καὶ ἀπῆχοντο τὰ πλήρη εἰς τὰς πόλεις αὐτῶν ἀποκομίζοντες τὰς εὐχριστοτέρας ἀναμνήσεις.

Ἐνταῦθα ἀραγε ἐτελείονεν ἡ πανήγυρις διὰ τοὺς ἐνδόξους νικητὰς; οὐχί, διότι νέει καὶ λαμπρότεραι τιμαὶ ἀνέμενον αὐτοῦς, αἱ τιμαὶ ἅς παρήχεν ἡ ἰδικατέρη πατρίς· ἐκλοστὸν νικητοῦ ἢ ἑορτὴ αὐτῆ ἦτο ἑορτὴ πλέον τῆς πόλεως· εἰς τὴν ἀνήκειν ὁ Ὀλυμπιονίκης, οὗτος εἰσῆρχετο εἰς τὴν πατρίδα του φέρον πορφύραν, ἐπιθαίνων τεθρίπου, ἔππων λευκῶν, ἢ δὲ πατρίς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ κατέριπτεν μέρος τῶν τειχῶν αὐτῆς. Ναὶ ἦτο ἀθάνατος ἡ δόξα αὐτοῦ, ὅτε, ἀναβωόμενος ὑπὸ οἰκείων, φίλων καὶ συμπολιτῶν μετέβαινε εἰς τὸν ναὸν τῆς πολιούχου Θεοῦ, ὅπως καταθέσῃ τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς νίκης, καὶ ὅτε ἐπειτα εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν ἐπινικίων τῶν ἀρίστων ποιητῶν, προσῆρχετο εἰς τὸ χεῖρον αὐτοῦ τελούμενον συμπό-

σιον, ὅπερ ἐφαίδρυνεν ἡ χαρὰ τῶν συμπολιτῶν καὶ τῶν ποιητῶν ὕμνοι.

* *

Ἡ ΧΟΛΕΡΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ ΑΠΟ ΤΟΥ 1884 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1887.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε τεύχος ΙΖ'.)

Καίτοι ἡ χόλερα τοῦ 1884-1882 δὲν διέτρεξε ἀπασαν τὴν Εὐρώπην, ὡς ἀπὸ τῆς ἐνάφξεως αὐτῆς διίσχυρισθησαν, οὐχ' ἦττον ὅμως ἀναφαίνεται κατ' ἔτος, ἀλλ' οὐδὲν μᾶς βεβαίως ὅτι ἔληξε καὶ ὅτι ἐσήμηνε πλέον ἢ τελευταία αὐτῆς ὥρα.

Ἄλλ' εἶνε ἀρά γε ἡ αὐτὴ ἡ χόλερα, ἣτις ἤρξατο τὸν Ἰούνιον τοῦ 1884 εἰς Τουλῶνα καὶ ἔληξε—τοῦλάχιστον πρὸς στιγμὴν—εἰς Σικελίαν καὶ εἰς Μάλταν κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ 1887;

Βεβαίως ναί. Παρηκολούθησαν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ Τουλῶνος εἰς Μασσαλίαν, ἀπὸ Νότου εἰς Βορρᾶν καὶ ΒΔ. ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου εἰς τὰ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Μάγχης, ἀπὸ τῶν ἀπὸ τὰ στόμια τοῦ Ροδανοῦ καὶ τὰ τοῦ Λεῖγερως καὶ τοῦ Σηκουάνα, τέλος μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Φινιστέρου.

Εἶνε ἡ αὐτὴ χόλερα ἡ ἐρημώσασα τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τῶν Πυρηναίων μέχρι τῆς Ἀνδαλουσίας, ἡ διαβάσα διὰ τῆς μεσογείου εἰς Ἀλγέριον, ἡ ὑπερβάσα τὰς Ἄλπεις, τὰ Ἀπέννινα, τὴν Ἀδριατικὴν, ἡ τολμήσασα νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Τίστιζα, ἡ ἀριχθεῖσα ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὄρεων τῆς Τρανσυλβανίας καὶ τῶν Καρπαθίων, ἡ σπινθηρίσασα καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πρόποδας τοῦ Αἴμου καὶ τῶν ὄρεων τῆς Βοσνίας, ἡ ἐρημώσασα τέλος τὴν Μασσαλίαν, τὸ Τόλεδον, τὴν Μαδρίτην, τὴν Γρενάδην, τὴν Βενετίαν, τὴν Νεάπολιν, τὸ Πάλερμον, τὴν Τριέστην, τὴν Κατάνην, καὶ τὴν μεγίστην παραλειπούμενων τῶν κα-

μῶν καὶ χωρίων, ὧν τοὺς κατοίκους ἀπεδεκάτισε ἢ ἐλάττωσε κατὰ τὸ τρίτον καὶ κατὰ τὸ ἕμισυ.

Ὁσφ περίπλοκος καὶ ἡ ἢ ἡ περιοδεία αὐτή, δύναται τις ἐν τούτοις νὰ παρακολουθήσῃ τὰ κυριώτερα ἔχνη, διότι τὸ ἀγωγὸν τῆς μάστιγος νῆμα, καίτοι πολλαχοῦ σκοτεινὸν καὶ ἀόρατον, οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐντελῶς ἐκόπη. Ἐάν ἡ συνέχεις αὐτῶ φαινῆται ἐνίοτε κρυπτομένη, ἀνακαλύπτεται δι' ἐρεύνης εὐρυτέρας καὶ προσεκτικωτέρας.

Διὰ τὴν ἐκ τῶν νοτίων πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Γαλλίας, διὰ τὴν ἐκ Γαλλίας εἰς Ἰσπανίαν καὶ Ἰταλίαν καὶ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Αὐστρουγγαλίαν μετάδοσιν, τὰ συμβάντα εἰσι καθαρὰ ἀποδείξεις. Ὑπῆρξεν ἀμφιβολία τις πρὸς τὰ ἀφορώντα τὴν Ἰταλίαν ἐνθα ἐνόμισαν ὅτι νέα μετηνέχθη χόλερα π. χ. εἰς Βριγόνσιον τῷ 1886 καὶ ἰδίως εἰς Μηρσίνην τῷ 1887, ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ ἐπὶ οὐδενὸς θετικοῦ γεγονότος βασιζόνται, ἐνῶ ἡ ταύτης τῶν τεσσάρων ἀποδείχθη ἐν τῇ Χερσονήσῳ καὶ Σικελίᾳ ἀναζωογονήσεων.

Ἄλλαχοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐπιδημία τοῦ 1886 διετέθη τὴν τοῦ 1885 καὶ ὅτι ἐν Βενετίᾳ ἡ χόλερα ἀντί, νὰ σθεσθῇ διήρπασεν ὅλον τὸν χειμῶνα ἐν σποραδικῇ καταστάσει διὰ νὰ ἀναλάβῃ νέαν ζωηρότητα κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος τοῦ 1886.

Ταῦτὸ συνέβη κατὰ τὸ 1887 ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα ἡ χόλερα εἶχεν ἀναφανῆ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1886. Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1887 ἀνεφάνη ἐν σποραδικῇ ἐπίσης καταστάσει, ἡ δὲ ἐξουσία τῆς πόλεως ταύτης ἐκήρυξεν ὅτι ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις ἦν ἡ συνήθως ἐν τῇ νήσῳ ἐπικρατοῦσα.

Μόλις κατὰ τὰ τέλη Ἰουίου ἢ καλλίον περὶ ἀρχὰς Ἰουλίου ἠναγκάστησαν ν' δηλώσωσι τὴν ὑπαρξίν τῆς χολέρας ἐν Κατάνη, ἐνῶ πρὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν. Οὕτω καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ

τῷ 1884-1885 ἡ χόλερα διέμεινεν ἐν σποραδικῇ καταστάσει ἐφ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Βαλεντίας.

Εἶνε περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν πλείω παραδείγματα ἅτινά εἰσι πλείστα καὶ ἀποτελοῦσι ὀλόκληρον δάσος γεγονότων, ὡς ἔλεγον ὁ μέγας Βάκων.

Ἐπάρχουσιν εἰσέτι παραδείγματα ἀποδεικνύοντα τὴν τάσιν τῆς χολέρας ἐν Ἰταλίᾳ τοῦ νὰ μεταδοθῇ καὶ πέραν ἔτι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Τοιαῦτα γεγονότα εἰσι τοῦλάχιστον τρία τὸν ἀριθμὸν.

Ἐν πρώτοις τὸ ἀτμόπλοιον Ματεο-Μπρουτσο φέρων 200 μετανάστας διὰ Μοντεβίδεο ἀναχωρήσαν ἐκ Γενούης κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1884 δὲν ἐγένετο δεκτὸν ἐν Μοντεβίδεο καὶ 54 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ Γενούης ἀναχώρησίν του ἐπέκηψεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ χόλερα προσβαλοῦσα 40 τῶν ἐπιβατῶν, ὧν οἱ 19 ἀπέθανον.

Καὶ τῇ ᾤξῃ μὲν ταύτῃ εὐτυχῶς ἡ χόλερα, ἐνεκα τῶν ληφθέντων μέτρων, δὲν μετηνέχθη εἰς Μοντεβίδεον, ἀλλὰ ὑστερώτερον μετηνέχθη, ὡς καὶ εἰς Καπλάτα, δι' ἑτέρου Ἰταλικοῦ πλοίου μεταφέροντος ἐπίσης ἐκ τῆς χερσονήσου ἐπιβάτας. Ἡ χόλερα ἰσχυρῶς ἐμάστιξε τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, μάλιστα δὲ ἠπέιλησε νὰ διαβῇ ἐκ νέου καὶ ἀντιθέτως τὸν Ὠκεανὸν ἐπὶ ἐμπορικοῦ Γαλλικοῦ ἐπιστρέφοντος ἐκ Μοντεβίδεο τῷ 1887.

Τρίτον κατὰ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ἔτους δύο πλοῖα, Ἀλεξία καὶ Βριτανία λαβόντα ἐπιβάτας ἐκ Νεαπόλεως διὰ Νέαν Ὑόρκην, μετέφεραν τὴν χόλεραν μέχρι τῶν παραλίων καὶ ἐν μέρει δὲ ἡ παρὰ τοῖς Λαζαρέτοις τῆς πόλεως ταύτης. Εὐτυχῶς τὰ αὐστηρὰ μέτρα τὰ ὅποια ἔλαβον περιορίσαντες τοὺς ἐπιβάτας, κατὰ πρῶτον μὲν ἐν Ὀρμανι-Ἰσλάνδ, εἶτα δὲ ἐπὶ τινος πλοίου, ἠμπόδισαν

τὴν μετάδοσιν τῆς ἀσθενείας ἐν τῇ μεγαλειούλει ταύτῃ τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν. Τοῦτο ἔλκεε χωρὴν κατὰ Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον τοῦ 1887. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ δημοχρῆσις τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπηγόρευσε τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἐκ μολυσμένων χωρῶν προερχομένων ἐπιβατῶν.

Τὰ ἐναργῆ ταῦτα παραδείγματα ἀποδεικνύσι κατὰ πόσον ἀσθένεια μiasματικὴ, ὡς ἡ χόλερα, μεταδίδεται ἐκ μεγάλων ἀποστάσεων καὶ μετὰ πολλοῦ καιροῦ παρέλευσιν.

Ἀπὸ τῆς πιθανῶς ἐκ τῆς Ἀπωτάτης Ἀνατολῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἡ χόλερα τοῦ 1884—1887 οὐδὲν ἀπέλασε τὴν μεταδοτικὴν αὐτῆς δύναμιν, παρὰ τὴν βραδείαν ἀλλὰ καταστρεπτικὴν αὐτῆς ἐν Εὐρώπῃ πορείαν.

Ἐκ τῆς ἰατροφαρμακευτικῆς ἐπιθεωρήσεως.

Β ΔΗΜΑΔΗΣ

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ XI

Περιφρονουσι τὰ υπερφυῆ ὀράματα καὶ τὰς ὀπτασίας ἐν τούτοις τούτων τινὰ ἐπὶ τοσούτον ἔχοντα μαρτυρίας, ὥστε ἂν τις ἤθελεν ἀρνηθῆ τὸ κύρος αὐτῶν, ἤθελεν εἶσθαι ὑποχρεωμένος, ἵνα ἡ συνειδήσις, νὰ ἀπολακτίτῃ συλλήβδην ἀπάσας τὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας.

— Πρακτικὸν κατὰ τὰς διατυπώσεις φέρων τὰς ἰδιοχείρους ὑπογραφὰς τεσσάρων ἀξιοπίστων μαρτύρων ἐγγυᾶται τὴν ἀυθεντικότητα τοῦ γεγονότος, ὅπερ θέλω διηγηθῆ. Θὰ προσθέσω δὲ ὅτι ἡ πρόρρησις ἡ ἐν τῷ πρακτικῷ περιλαμβανόμενη ἦν γνωστὴ καὶ μνημονευομένη ἀπὸ πολλοῦ ἤδη πρὶν ἢ τὰ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν συμβαίνοντα φανῶσι συμπληροῦντα αὐτήν.

— Κάρολος XI, πατὴρ τοῦ περὶ δόξου Καρόλου τοῦ XII, ἦτο εἷς τῶν δεσποτικωτέρων,

ἀλλὰ καὶ τῶν προημιωτέρων οὐδ' ἔσχιν ἡ Σουηδία, μοναρχίῳν. Περίεσται τὰ τερατωειδῆ τῆς εὐγενείας προνόμια, κατέλυσε τὴν δύναμιν τῆς Γερουσίας καὶ ἐποίησε νόμους τῆς ἐαυτοῦ ἐξουσίας. ἐν μᾶζ λέγει, μετέβλεπε τὴν τῆς χώρας κυβερνήσιν, ἤτις πρὸ αὐτοῦ ἦτο ὀλιγαρχικὴ καὶ ἠνάγκασε τὰς ἀρχὰς νὰ ἐμπιστευθῶσιν αὐτῷ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἦτο ἄλλως τε ἀνὴρ περρωτισμένος, γενναῖος, τὰ μάλιστα προσωλήμωνος εἰς τὴν Λαυθριανὴν θρησκείαν, τὸν χαρακτηρεῖ ἀκκμπος, ψυχρὸς, ἐμβριθής, πάντι ἐπιτηρημένος φαντασίας.

Εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀπολέσει τὴν σύζυγον αὐτοῦ Οὐλρίκην Ἐλεονόραν. Καίτοι ἡ σκληρότης αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡγεμονίδα ταύτην εἶχεν, ὡς λέγεται, ἐπιστεύσει τὸ τέλος αὐτῆς. ἐν τούτοις ἐτίμα αὐτὴν, καὶ ἐφάνη συγκινηθεὶς ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς περισσύτερον, παρ' ὅσον ἤθελε περμιένοι τις ἐκ μέρους καρδίας τοσοῦτον σκληρᾶς ὅσον ἡ ἰδική του. Ἀπὸ τοῦ συμβάντος τούτου κατέστη ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν μετ' ἐπιμελείας ἀποδεικνύουσης ἀφεικτον ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀπωθῆ τὰς ἐπιμύχθους ἰδέας του.

Μετὰ τὸ πέρας μετοπωρινῆς ἐσπερίδος ὁ μονάρχης ἐκάθητο ἐν νυκτικῇ στολῇ καὶ μετὰ τῶν ἐμβάδων του ἐνώπιον μεγάλῃς πυρᾶς, ἀνημιμένης ἐν τῷ ἀνκνωστηρίῳ αὐτοῦ, ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Στοκχόλμης. Εἶχε παρ' αὐτῷ τὸν θαλαμηπόλον του κῆμην Βραχέ, ὃν ἐκθύμως ἐτίμα καὶ τὸν ἱατρὸν Βογκαρδὲν, ὅστις ἐν παρόδῳ ἐρρήσθω, ἐπεδεικνύετο ὡς σφόδρα εὐφυῆς καὶ ἤθελε νὰ ἀμφιβάλλωσι περὶ παντὸς ἐκτὸς περὶ τῆς ἱατρικῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μετεπέμψατο τοῦτον ὅπως συμβουλευθῇ διὰ τινὰ ἀδιαθεσίαν.

Ἡ ἐσπερὶς παρετίνατο, ὁ δὲ βασιλεὺς παρὰ τὴν ἐαυτοῦ συνήθειαν δὲν ὑπεδείκνυν αὐτοῖς, λέγων τὴν καλὴν νύκτα, ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀποσυρθῶσιν. Ἐχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ δαλοῦ, ἐτήρει ἄκραν σιγὴν, βραβεύς φέρων τὴν ἀναστροφὴν, ἀλλὰ φοβούμενος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ

τὴν αἰτίαν, μὴ μὲν μόνος. Ὁ κόμης Βραχὲ ἐνόει καλῶς ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ δὲν ἦτο πολὺ ἀρεστὴ, πολλὰκις δὲ ἤδη ἐξεδήλωσε τὸν φόβον μὴ ἡ Α. Μ. ἔχη ἀνάγκην ἀναπαύσεως: χειρονομία τις τοῦ βασιλέως τὸν ἀνεκράτησεν εἰς τὴν θέσιν του. Πρὸς δὲ καὶ ὁ ἱατρός ὠμίλησε περὶ τῆς βλάβης, ἣν αἱ ἀγρυπνίαι προξενοῦσι τῇ ὑγείᾳ· ἀλλ' ὁ Κάρλος τῷ ἀπήντησε μεταξύ τῶν ὀδόντων:

— Μείνατε, δὲν ἐπιθυμῶ ἔτι νὰ κοιμηθῶ.

Τότε ἐπειράθησαν διάφορα ἀντικείμενα συνδιαλέξεως, ἅτινα ἐξηντλοῦντο πάντα μέχρι τῆς δευτέρας ἢ τρίτης φράσεως. Καθίστατο δὴλον ὅτι ἡ Α. Μ. ἦτο κατηφής καὶ ἐν ὁμίᾳ περὶ πτώσει ἢ θέσει αὐλικῶν εἶνε πολλὴ δυσχερής. Ὁ κόμης Βραχὲ, ὑποπετυμένους μὴ ἡ ἀθυμία τοῦ βασιλέως προήρχετο ἐκ τῆς λύπης τῆς ἀπωλείας τῆς ἑαυτοῦ συζύγου, παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν εἰκόνα τῆς βασιλείας κρεμαμένην ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ, εἶτα ἀνεφώνησε μετὰ βραδέως στενυχμοῦ:

— Πόσον ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε παρεμφερής! Ἰδοὺ ἡ τόσον μεγαλοπρεπὴς καὶ τόσον συγχρόνως ἥμερος αὕτη ἔκφρασις! . . .

— Αἱ δᾶ! ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ βασιλεὺς, ὅστις ὅσας ἐπρόφερον ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας, ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ἐλέγχους. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε περικαλεστέρα! Ἄλλ' ἡ βασιλισσα ἦτο δυσειδής.

Εἶτα περιλυπὸς ἐν τῇ καρδίᾳ διὰ τὴν σκληρότητά του, ἠγέρθη καὶ ἔκαμε γύρον ἐν τῷ θαλάμῳ διὰ νὰ ἀποκρούσῃ συκλήναι, δι' ἣν ἤρυθια. Ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς φερύσσας εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ νύξ ἦν σκοτεινὴ, ἡ δὲ σελήνη εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.

Τὸ ἀνάκτορον, ἐν ᾧ σήμερον διαμένουσιν οἱ βασιλεῖς τῆς Σουηδίας, δὲν εἶχεν εἰς ἀποπερτωθῆ, Κάρλος δὲ ὁ XI, ὅστις ἔθετο τὰ θεμέλια αὐτοῦ, κατῆκε τότε τὸ ἀρχαῖον ἀνάκτορον, τὸ κείμενον πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ Ριτερχό, προσβλέπον τὸν ποταμὸν Μολέρ. Τὸ παλάτιον τοῦτο εἶνε οἰκιδόμημα ἐν σχήματι πετάλου. Τὸ ἀναγνωστήριον τοῦ βασιλέως ἦτο ἐπὶ τῆς μίσης τῶν ἐσχραπίων, σχεδὸν δὲ ἀπέναντι αὐτοῦ εὐρίσκειτο

ἡ μεγάλη αἰθουσα, ἐν ᾗ συνήρχοντο οἱ ἀρχαὶ τοῦ κράτους, ὅτε ἐμελλον νὰ λάβωσι κοινοπύρινόν τινα παρὰ τοῦ στέμματος.

Τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ταύτης ἐφαίνοντο πῆλιν στιγμὴν ταύτην φωτιζόμενα ὑπὸ ζωηροῦ φωτός. Τοῦτο ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν βασιλέα. Ὑπέθεσεν ἐν πρώτοις ὅτι τὸ φῶς τοῦτο προήρχετο ἐκ τῆς λαμπάδος ὑπηρετοῦ τινός. Ἄλλὰ κατὰ τῆς αὐτῆς ὥραν τί θὰ ἔκαμνεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἡ ὅποια ἀπὸ τοσοῦτου ἤδη χρόνου δὲν εἶχεν ἀνοιχθῆ; Ἄλλως τε τὸ φῶς ἦτο παρὰ πολὺ λάμπρον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προέρχεται ἀπὸ μιᾶς μόνης λαμπάδος. Ἠδύνατό τις νὰ ἀπυδώσῃ τὸ φῶς εἰς πυρκαϊκὴν, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο καπνός, αἱ ὕαλοι δὲν ἦσαν τεθραυσμέναι, οὐδεὶς κρότος ἠκούετο: τὰ πάντα προήγγελλον μᾶλλον φωτοχυσίαν.

Ὁ Κάρλος παρετήρει τὰ παράθυρα ταῦτα ἐπὶ τινὰ χρόνον χωρὶς νὰ ὠμίλησῃ. Ἐν τούτοις ὁ κόμης Βραχὲ ἐκτείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν θώμιγγα κωδωνίσκου, ἦτο διατεθειμένος νὰ κωδωνίσῃ διὰ νὰ ἔλθῃ αὐλικός τις ἵνα πύμψῃ αὐτὸν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς περιέργου ταύτης λάμψεως· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸν ἐκράτησεν.

— Ἐγὼ αὐτὸς θέλω νὰ πορευθῶ εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην, εἶπεν.

Ἀποπερτωτῶν τὸν λόγον τοῦτον, ἐφαίνετο ὡς χρὸς, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν εἶδος τρόμου θρησκευτικοῦ. Ἐν τούτοις ἐξῆλθε στερεῶ τῷ ποδί ὁ θαλαμηπόλος καὶ ὁ ἱατρός ἠκολούθησαν αὐτῷ, φέρων ἕκαστος ἀνημμένον κηροπήγιον. Ὁ θυρωρὸς ὅστις εἶχε τὰς κλειδας εἶχεν ἤδη κατακλιθῆ. Ὁ Βογκαρδὲν πορευθεὶς ἐξύπνισε καὶ διέταξεν αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, νὰ ἀνείξῃ παραγρημα τὰς θύρας τῆς μεγάλης αἰθούσης. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ ταύτῃ διαταγῇ. Ἐνεδύθη ἐν τάχει καὶ ἀφίκετο πρὸς τὸν βασιλέα φέρων ὄμμαθον κλειδῶν. Ἐν πρώτοις ἤναιξε τὴν θύραν στοᾶς, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ἀντιθάλαμος ἢ ὡς πάροδος πρὸς τὴν μεγάλην αἰθουσαν.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Ο ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Χ' ΚΩΝΣΤΑΣ

Πρωτότυπος Σκιαγραφία

Εἰς τὴν χορείαν τῶν πολυτίμων τοῦ γένους ὑμῶν ὑπάρξουν αἴτινες ὑπὸ διακαοῖς ἐμφορούμενος πρὸς τὴν καθ' ἑλοῦ προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ γένους ἡμῶν ζήλου, ἀνέδειξαν καὶ περιήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῷ περιωπῆν, εἰς τὴν χορείαν λέγομεν, τῶν εὐγενῶν καὶ μεγαθύμων τοῦ γένους ἡμῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν ὑπὲρ τῶν συμπατριωτῶν των καὶ μόνον ἀφιέρωσαν μέγα αἴρος τῆς παρουσίας αὐτῶν, ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἀπώλεσαν, μετ' ἔθνηκῃ, καὶ δεδικαιολογημένης χαρᾶς κατατάσσουμεν καὶ ἕτερον διαπρεπῆ καὶ πολῦτιμον ἄνδρα, μίαν εὐγενῆ καὶ ἐπὶ ἐθνοφιλίᾳ διακρινομένην ὑπαρξίν, τὸν μεγάλτιμον ὁμογενῆ κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ Χ' ΚΩΝΣΤΑ.

Καίτοι συναισθανόμεθα πληρέστατα τὴν αὐτοαμίαν ὑμῶν ἐπιχειροῦντες ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου ἀνδρὸς τοῦ χρηστοῦ τούτου τέκνου τῆς ἐφᾶς ἐκκλησίας, οὐχ' ἦττον καθῆκον χρονικογράφου ἐπιτελοῦντες λέγομεν ὅτι, τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ συγκαταριθμῆ εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ πλείστους εὐγενεῖς ὑπάρξεις, αἵτινες ἀκραίην πρὸς τὸ ἔθνος αὐτῶν ἐπιδεικνύμενοι ἀφωσίωσιν καὶ παραδειγματικὴν πρὸς τοὺς συμπολίτας αὐτῶν στοργὴν, καὶ ἀγάπην, ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ ὑπὲρ κοινωφελῶν ἔργων ἀφιέρωσαν, καὶ οὐδέποτε ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καλοῦ ἀπαυδοῦσιν.

Ἄν ἐπιθυμῆ τις νὰ μάθῃ τὸ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ χαρακτηρ ἀπορασιαστικός, καὶ οὐδέποτε μεταβαλλόμενος, συνδυζόμενος δὲ μετὰ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ ἀπεριόριστου κα-

λοκάγαθιας, δὲν ἔχει ἢ νὰ μελετήσῃ τὸν βίον τοῦ Χ'. Κῶνστας, καὶ θὰ δημολογήσῃ μετ' ἡμῶν ὅτι τὸ ἔθνος ἡμῶν ἤθελεν εἰσθε ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ εὐτυχές, εἰάν συγκαταριθμῆ πλείστερας πολυτίμων τοιαύτας ὑπάρξεις.

Γεννηθεὶς ἐκ γονέων εὐσεβῶν, ἐξεπαίδεθη ἀρκούντως ὁ κ. Ἀναστάσιος Χ' Κῶνστας, γαλουχηθεὶς τὴν ἀληθῆ πίστιν πρὸς τὴν μητέρα ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἰδιάζουσαν πρὸς τὸν πλησίον του ἀγάπην αἰσθανόμενος. Πολίτης διαπρεπῆς καὶ πρότυπον ἀληθοῦς χριστιανοῦ ὁ κ. Ἀναστάσιος ἀπεδύθη εἰς τὸν κοινωνικὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τῆς τιμιότητος αὐτοῦ, τοῦ εὐθέως χαρακτηρῶς του, τῶν ἰδίων αὐτοῦ προσόντων, ἀπεκτίμησεν ὀλοσσιαίαν παρουσίαν. Διακαιόμενος ὑπὸ ἀκρατήτου πρὸς τὰ καλὰ ζήλου ὁ κ. Ἀναστάσιος Χ' Κῶνστας ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ εἰς κοινωφελῆς ἔργα ἀφιέρωσεν ὁσάκις ἐζητήθη ἢ συνδρομὴ αὐτοῦ ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοποῦ ὁ μεγάλτιμος οὗτος ὁμογενὴς οὐδέποτε ἠρνήθη αὐτὴν, μάλιστα δι' ἐκτάκτου γενναιότητος ἐχορήγησεν αὐτὴν εἰς πλείστας ἀπεινώς κατατοχυθείσας δυστυχεῖς οἰκογενείας, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐπιθυμῆ ὅπως αἱ ἀγαθοεργίαι του αὐταὶ διασπατίζονται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, πλὴν ὡς ἀληθῆς φιλόανθρωπος ἐπαρκεῖται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν, ἣν αἰσθάνεται ἡ καρδία αὐτοῦ ὁσάκις ἐκτελεῖ καὶ πράττει τὸ καλόν. Εἰς τὴν ἀνεξάντλητον γενναιοσύνην τοῦ κ. Ἀναστασίου Χ' Κῶνστας, πλείστα φιλοανθρωπικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ καθιδρύματα ὀφείλουσι τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἐξαιρετικὴν πρὸς τὰ ὄργανά πατρικῆν αὐτοῦ στοργὴν, ὀφείλει τὴν ἰδρύσιν αὐτοῦ τὸ μέγα τῶν Ἀθηῶν ὄργανοτροφεῖον, εἰς δι' αἰδίων πρὸς τὸν πολῦτιμον τοῦτον ὁμογενῆ εὐγνωμοσύνην, αἱ Ἀθηναὶ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Α. Χ' Κῶνστας.

Μικρὸν ἐκ πολλῶν, ἔστω ἡμῖν, ἡ πολύτιμος αὐτὴ πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν εὐεργεσία τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅστις ἀληθῆς ἐπίγειος πατὴρ τῶν ὄρφανῶν καὶ ἀπροστατευτῶν εἰς ὑπερχίλια φοιτῶντα ἐν τῷ ὄρφανοτροφείῳ τούτῳ τέκνα τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν διαπαιδαγώγησιν παρέχει, γαλουχούμενα τὴν πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν πίστιν καὶ ἀφωσίωσιν, καὶ καθιστάμενα ἀληθῆ τέκνα τοῦ τε γένους ἡμῶν καὶ τῆς μητρὸς ἐκκλησίας. Καὶ ἡ μὲν ἱστορία τοῦ ἔθνους ἡμῶν φαινοῖς γράμμασι ἀναγράφῃ ἐν τοῖς Δέλτοις αὐτοῖς τὸ ὄνομα τοῦ μεγαθύμου τούτου ἀνδρὸς, ἡμεῖς δὲ περιρίνοντες εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως αἱ πολύτιμα τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἡμέραι ὧσι μακρὰ καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἀνέφελος, ἐπ' ἀγαθῶν ἐλοκλήρου τοῦ γένους ἡμῶν.

Συν. Α. Ε.

Η 25ΕΤΗΡΙΣ

ΤΗΣ ΚΑ; ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΚΕΧΑΓΙΑ

Συγκινητικωτάτη ἐσπερὶς ἐδίδετο τὴν 14ην Ἀπριλίου ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ παρθενωγείῳ πρὸς τιμὴν τῆς διευθυντρίας κυρίας Καλλιόπης Κεχαγιά. Ἡ εὐρεῖα αἰθούσα τοῦ καθιδρύματος τούτου εὐπρεπῶς κεκοσμημένη, ἔβριθεν ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Περὶ ὥραν 9. μ.μ. ὁ πρόεδρος τοῦ δικητικῶ Συμβουλίου ἐδίδε τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐσπερίδος, μεθ' ἧς ὁ κ. Δ. Πασπαλῆς ἤγγειλε τῷ φιλομούσῳ ἀκρατησίῳ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἀξιοτίμου Διευθυντρίας ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀκρατοῦν μεγαλοδωρίαν τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ καθιδρύματος.

Ἀπὸ μέρους τῶν καθηγητῶν τοῦ Ζαπτεῖου προσεφώνησε τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ τῇ διευθυντρίᾳ ὁ τῶν θρησκευτικῶν κ. Παρίτσης, ἐκ

μέρους δὲ τῶν διδασκαλισσῶν ἡ ὑποδιευθύντρια κ. Εὐθαλία Ἀδάμ.

Κατόπιν πολλῶν συγχαρητηρίων γραμμῶν, πρὸς τὴν ἀξιότιμον διευθύντριαν ἀπὸ μέρους πλείστων προσώπων, ἤρξατο τὸ πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος, καθ' ἧς ἐν πρώταις ἐξετελέσθη μουσικὸς ὄρατος μῦθος μετὰ μονολόγων καὶ μονωδιῶν, διωδιῶν καὶ χορωδιῶν, ἐπιγραφόμενος ἡ Ἐρυθρόπιλος. Τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μύθου τούτου συνᾶδουσε διὰ κλειδοκυμβάλου ὁ καθηγητὴς τῆς ψῆδικῆς ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ κ. Λάγγ. Ἡ δὲ δεσποινὴς Ἀθηνᾶ Καλλίου, ἐπαίξεν ἐξαιρετικὸν τεμάχιον μουσικόν, χειροκροτηθεῖσα ὑφ' ὅλου τοῦ ἀκρατηρίου.

Ἐπὶ τούτοις ἐληξεν ἀκριβῶς τὴν μεσονύκτιον ὥραν ἡ ἐσπερὶς ἀρίστα καταλιπούσα ἐντυπώσεις εἰς πάντας τοὺς παρευρεθέντας, αἵτινες ἀπῆλθον συγχαίροντες θερμῶς τῇ ἀξιοτίμῳ διευθυντρίᾳ τοῦ Ζαπτεῖου.

Ἡ κ. Καλλιόπη Κεχαγιά ἐπὶ τῷ εἰκοσιπενταετεί αὐτῆς διδασκαλικῷ βίῳ πρὸς τοὺς συγχαρητηρίους ἔλαβε καὶ ποικίλα καὶ λαμπρὰ παρὰ διαφόρων δῶρα, ἐν οἷς διακρίνονται τὰ τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου τοῦ Ζαπτεῖου καὶ τῶν διδασκαλισσῶν. Θερμὰ δὲ συγχαρητήρια ἔλαβε καὶ παρὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ παρὰ πολλῶν.

Ἀναγνώσατε,

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνοστῶν καὶ τῶν φιλοκαλῶν ἐν γένει ἐπὶ τῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ παρόντος τεύχους εἰδοποίησεως, ἀναφερομένης περὶ τοῦ πλουτισμοῦ καὶ εὐρύσεως τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Κ. Στρογγυλοῦ. Ὁ ἀναγνώστης ἔστω βέβαιος ὅτι οὐδεμίαν θ' ἀπαντήσῃ ὑπερβολὴν ἐν ταῖς περὶ τοῦ καταστήματος τούτου ὀλίγαις ἐκείναις λέξεσι.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Τὸς κάμπους ἐδιβαλναμε τὸ περασμένο θέρος,
Ἄπ' τὰ λαμπρὰ ἀνάμεσα ἀστάχια τ' ἀψηλὰ,
Μὲ γέλοιο εἰς τὸ στόμα . . .
Ἐκεῖ, λουλούδα ἴφτροναν μύρια ἴσ' ἐκάθε μέρος,
Μέσα σ' ἀλάκια τ' ἀλετριῶ τὰ γλυκοθαυολὰ,
Ἐστὸ μαλακὸ τὸ χῶμα.

Τὰ μικρολὰ τὰ πόδια της ὀλότελα χαμένα,
Ἐστὰ χόρτα μέσα τὰ παχρὰ, ποῦ βάρδιε περὶ,
Μ' ὄλη τὴν εὐστοφία,
Γλυτρούσαρε τὰ δύστυχα, πλὴν εἶχ' ἐκεῖ ἐμένα
Γιὰ βοηθὸ πληροῦ της . . . Γελούσαμε μαζή,
Γιὰ τὴν τὴν εὐτυχία . . . !

Τὸν περσιῶ χειμῶνα, ἔκει ἔξω εἰς τὸ λιβάδι,
Τὸ κρῦο χιόνι ἔπεφε ἄφρα ἄφρα ψιλὸ,
Κι' ἄσπριζε τὸν αἰθέρα.
Ἐὰν ἕνα ὠραιότατο πεταλουνδῶν κοπάδι,
Ὅπου στρεφογυρίζεται καὶ τρέχει ὄσον τρελλὸ,
Τὸ Μᾶι ὄσον ἀέρα.

Καὶ ριχνώντας ἐπάνω μας δροσάτα καὶ μὲ χάρι,
Τὸν ἀπαλὸ μανθῶα του τὸ λευκοκετητὸ,
Ἐστὰ νῆα ταρε στολίδι . . .
Τὰ μαθρα γλυκοᾶσπριζε μαλλιά της τὸ καμάρι
Τοῦ τρυφεροῦ προσώπου της . . . Γελούσαμε γι' αὐτὸ,
Τὸ φυσικὸ παιχνίδι . . . !

Τὰ λουλούδα ἀνθίζουνε πάλι σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
Τὸ χιονὶ πάλι ὄστα βουρὰ πέφτει τὸ δροσερὸ,
Ναί, τίποτα δὲν λείπει . . . !
Ἄλλα χειμῶνας ὁ χιονῶς καὶ τ' ἀρθοκαλοκαιρι,
Τὶ διάφορο ὄσον πόνο μου ἔχουνε τὸν πικρὸ,
Τῇ μαύρῃ μου τὴ λύπη . . . ;

Γιὰ πάντα πᾶ τελείωσε τὸ γέλοιο εἰς ἐμένα!
 Γιὰ πάντα ... κρύο μάρμαρο τοῦ τάφου μελανὸ,
 Μαύρισε τὴ ψυχὴ μου.
 Κ' ἐσκέπασεν ἀλόπητα τ' ἄνθη τὰ μυρισμένα,
 Καὶ τὸ λευκὸ ποῦ ἐπεφτε τὸ χιόνι τὸ ἀγνό ...
 Ἐχασα τὴν καλή μου!

Γιὰ μέγα βρύσας ἰστέρεψαν ... Μὴ τρέχοντε ποτάμι
 Τὰ ἄμματα μου ἀκούραστο, τ' ἀηδόνια ἴστα κλαδιά,
 Ἄσματα πᾶ δὲν χύνουν ...
 Τὰ ἴσπασεν ἡ λύπη μου, βωβὰ τὰ ἔχει κάμει
 Μόν' ὁ πικρὸς μ' ἀκούεται πόθος ἀπ' τὴν καρδίᾳ,
 Καὶ στεναγμοὺς ἀφίρουν,
 Τοῦ κάμπου τὰ πουλιά.

Ἐβύστηκε τὸ χαμόγελο ἴστα ροδινὰ τῆς χεῖλης ...
 Παράκαιρα. Ἐχάθηκεν ὁ κόσμος πᾶ γιὰ μὲ,
 Τίποτα δὲν μ' ἐφφαίνει ...!
 Ἡ ζωγραφιὰ ποῦ ἴατρικα ἐπέταξεν ἡ φίλη,
 Ἐντυχησμένοι ἴφγαγε γιὰ μέγα πᾶ στιγμαί,
 Καὶ μνήμα μόνον μένει,
 Παρηγοριὰ σ' ἐμέ ...!

ΚΩΝΣΤ. ΞΑΛΑΝΙΔΗΣ.

ΣΕ ΙΤΙΑΣ ΞΕΡΟ ΚΛΑΔΙ

—=—=—

Ὅλοι λέγουν πῶς ἴστο κάλλος
 μάγος εἶσαι οὐρανός!
 ὅπου τόσα ἔχ' ἀστέρια
 κ' εἶναι πάντοτε χλωμός.

Σὺν τὰ εἶν ἐρωτημένως
 μὲ τὴν ἀνοιξί τῆς γῆς,
 μὲ τῆς θάλασσας τὸ πῶμα,
 μὲ τὴν αὔρα τῆς αὐγῆς.

Πλὴν τί μ' ὀφείλει τὸ κάλλος
 τί ὁ μάγος οὐρανός!
 ἀφοῦ πάντοτε ἀπαύστως
 μὲ παιδεύης ἀπηνῶς.

Ἄστραπαὶς φωταῖς ἀφίρει
 σὺν ἔχθρὸ μὲ πυρπολεῖς,
 μὲ τοὺς φλογερούς σου πάντα
 κεραυνοὺς μὲ ἀπειλεῖς.

Κι' ὅταν μαύροι σὲ σκιάσουν
 θλιβεροὶ μου στεναγμοί,
 προκαλεῖς τὴν τελευταία
 τῶν ἐρώτων μου στιγμὴ ...

Ἐνῶ ἄλλοτε θυμήσου
 μὲ χαμόγελο γλυκὸ
 τῆς καρδιάς μου ἐζητούσε
 γὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικόν.

Ἄλλὰ ἀκουσε τί εἶπε
 μ' ἀπλωμένα τὰ φτερά
 σὲ μιὰ ἐμορφὴ κοπέλλα
 ἕνας κύκλος μιὰ φορὰ.

« Σὺν πουλάκι σὲ κυτάλει
 « καὶ γλυκὰ σοῦ κελαυδῆ
 « μὴν τ' ἀφίσεις γὰ πετάξει
 « σὲ ἰτιᾶς ξερὸ κλαδί.

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἐπὶ λθε
 εὐτυχία ἢ χαρὰ,
 ἢ κεκράνθημα σὲ τάφο
 ἐφουτρόσαν θλιβερά.

Ἄλλὰ ὅταν εἰς τὰ δάση
 κύκνον ἄσμα ἀκουσθῆ
 θλιβερά στενάξ' ἡ αὔρα
 καὶ ὁ ἔρμος πειθεῖ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΟΝΗΣ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

—=—=—

— Ζωὴ ἐστὶ θάνατος ἐν ἐργηγόρσει· θά-
 νατος δὲ ζωὴ ἐν ὕπνῳ.

— Αἱ γυναῖκες εἰσὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἀδύ-
 νατοι, καθ' ὅσον αὐταὶ στηρίζονται πλείτε-
 ρον ἐπὶ τῆς ἰσχύος των· τοσοῦτω δὲ μᾶλλον
 ἰσχυραὶ, καθ' ὅσον πιστεύουσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας
 αὐτῶν ἀδυναμίας.

— Ἡ πόησις εἶναι λάμπρις σπυθηροβο-
 λούσα, ἡ δὲ εὐφράδεια πυρίτις μεταβάλλουσα
 εἰς κῆν.

— Ἐρως ἀνευ ἡδονῆς, ταῦτόν ἀτμοσφαι-
 ρα ἀνευ ἀέρος.

— Αἱ καρδαίαι εἰσὶ φρούρια ὧν οἱ φρουροὶ
 πάντοτε καθεύδουσι.

— Ὁ ἔρως εἶναι θεὸς λογίζων τοὺς ἱερεῖς
 αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βλασφημιῶν των
 αὐτόν.

— Ἡ ὀργή, ὡς καὶ ἡ πυρίτις, ἀνάπτει
 δι' ἐνὸς σπυθηροῦ, καὶ σβέννυται χωρὶς γὰ
 ἐγκαταλείπει λείψανα.

— Ἡ μνησικακία εἶναι στόμα κανονίου
 φρονεῖν τὸν τηλεβολιστήν.

— Διὰ γὰ ἐννοήση τις κατὰ πόσον δύνα-
 ται γὰ μισήση μιάν γυναῖκα, δεόν γὰ ἐνθυ-
 μηθῆ πόσον ἡγαπήθη.

— Ἡ ὑποκρισία εἶναι προσωπίς ἀποκα-
 λύπτουσα καὶ οὐχὶ πέπλος ἀποκρύπτων.

— Ἡ φιλοδοξία χορηγεῖ, μετὰ τὴν τε-
 λευταίαν λέξιν τῆς ζωῆς, τὴν σελίδα τῶν
 παροραμάτων.

— Ὅταν σύζυγός τις ἀποχωρίζεται τῆς
 συζύγου του, αὕτη λέγει: « Μὲ ἐγκαταλί-
 πουσιν » ἀλλ' ἐὰν αὕτη αὕτη εἶναι ἡ φεύ-
 γουσα, « ὑπακούω εἰς τὴν ἀξιόπρεπει-
 ἄνμου. »

— Ἡ ἀληθὴς ἀνδρία δὲν ἐπιζητεῖ τοὺς
 κινδύνους, ἀλλὰ τοὺς προλαμβάνει.

— Οὐδὲν εὐχερέστερον τοῦ ἀντιγράφειν
 καλλιτεχνικὴν τινα εἰκόνα, οὐδὲν δ' ὠσταύτως
 δυσχερέστερον τοῦ ἀντιγράφειν τὴν φύσιν.

— Ἡ χάρις εἶναι τὸ ἄλας τῆς ὠραιότητος.

— Τὸ γὰ ἀπορίπτωμεν τὴν φιλίαν τῶν
 ἰσχυρῶν, δηλοῖ ὅτι θεωροῦμεν αὐτούς. ἀνα-
 ξίτους ἡμῶν· τὸ γὰ ἐπιδιώκωμεν δὲ αὐτὴν,
 ὅτι καθιστάμεθα ἀνάξιτοι ταύτης.

— Διαμαρτυρία πίστεως ἐκ μέρους γυναι-
 κός, ὑπόνοιᾶ ἐστὶν ἀστασίας.

— Οἱ ἄνθρωποι γίνονται δυστυχεῖς ἐνε-
 κα τῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν διψῆς των.

— Δύο γυναῖκες δύνανται γὰ ὡς φίλαι
 ἐν ὄσῳ δὲν συμμωνοῦσι ἐπὶ τῆς ἀξίας ἐνὸς
 ἀνδρός.

— Ἡ γυνὴ κατακεύεται πλείτερον ἀπὸ
 μιᾶς κακῆς λέξεως κατὰ τινος ἀντερστροφίας
 τῆς, παρὰ ἀπὸ ὀλοκλήρου δι' ἐπαινετικῶν αὐ-
 τὴν λόγον.

— Ἡ νεανίς εἰσπνέει τὸν ἔρωτα, ἡ δε γυνὴ προσέτι τὸν ἀναπνέει.

— Τοσοῦτω μᾶλλον ἀπομακρύνεται τις τῆς ἐννοίας τῶν προθέσεων τῆς γυναικός, καθ' ὅσον νομίζει ὅτι ἐννοεῖ ταύτας.

— Ἡ κολακεία παρὰ ταῖς γυναιξίν εἶναι χάλυψ ἐξάγων ἐκ τοῦ πυρίτιδος σπινθῆρα.

— Ὅταν γυνὴ τις λέγει ἡμῖν, «Ἐστὲ φίλος τοῦ συζύγου μου» θέλει νὰ εἶπῃ «Ἐστὲ ἐχθρὸς του.»

— Γυναίκες καὶ ἀκάνθαι εἶναι ταυτό· δὲν ἀπαλλάττεται τις αὐτῶν ἀνευ τινῶν ἀμυχῶν.

H. P.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εἰδοποιούμεν τοὺς ἀξιότιμους κ. κ. συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδὲν «Ἐλεγεῖον» καταχωρησθήσεται ἐν τῷ «Λογίῳ Ἑρμῆ» καθότι καὶ εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ περιοδικοῦ ἀντίκεινται ταῦτα, καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ διαστέφουσι.

Ὅθεν, παρὰ τὴν καλὴν θέλησιν ἡμῶν, ὅπως εὐχαριστήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀποσταλούντων ἡμῖν ταιαῦτα, δηλοποιούμεν ὅτι ἐφεξῆς οὐδὲν πόνημα φέρον τίτλον Ἐλεγεῖου, γίνεται δεκτὸν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «Λογίου Ἑρμῆ.»

Προστίθεμεν δ' ὅτι ἐν τοῖς προσεχοῖς τεύχεσιν τοῦ περιοδικοῦ, πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν θέλομεν καταβάλλει ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὴν τάξιν αὐτοῦ, παρέχοντες τὴν ἐκλεκτοτέραν καὶ ὠφελιμωτέραν ὄλην.

* *

Ἐκδίδεται ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἡμῶν λίαν φιλοκάλως καὶ ἐν κομφοῖς τεύχεσιν, ἀπὸ τινος χρόνου, καθ' ἑφημερίαν, ὑπὸ τῶν φιλοπόνων

νέων Ἰωάννου Βιτάλη, Εὐστ. Κανδούτζα καὶ Εὐστ. Λιβαθινοπούλου, τερπνοτάτη καὶ ἠθικῶς τάτη ὑπὸ πολλὰς ἐπέψεις καὶ προσιτὴ πάση οἰκογενεῖα διὰ τὸ ἀφελὲς καὶ εὐληπτον τῶν διαδραματιζομένων ἐν αὐτῇ γεγονότων, μυθιστορία «Ο ἸΠΠΟΘΗΣ ΜΑ·Ι·ΟΣ» κεκοσμημένη διὰ λαμπρῶν εἰκόνων. Ἀγγέλλοντες ὅθεν τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω μυθιστορίας, θεωροῦμεν καλὸν τὴν σύστασιν αὐτῆς, ἅτε τρανῶς ἐμφανούσης τὸ δραματικόν, τὸ ἱστορικόν, τὸ ἠθικόν, τὸ ἀγνὸν καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὴν κακίαν τεταπεινουμένην καὶ τὴν ἀρετὴν ἱσταμένην ὡς κορωνίδα ἐπὶ πάσης πρῆξεως τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Οἱ φερέποναι οὗτοι νεαρὲς ἐκδόται, τυγχάνουσι ἀξιοῦ πάσης ὑποστηρίξεως καὶ παντὸς ἐπαίνου, καθόσον μὴ φεισθέντες πάσης χρηματικῆς θυσίας πρὸς ἐξωραϊσμὸν τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἐπιπρ.σέθεσαν ἐν τέλει ὡς παράρτημα καὶ ἐτέραν γλαφυρωτάτην καὶ γραφικωτάτην μυθιστορίαν «ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΝ ΦΡΕΑΡ» ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑπερτιμήσεως. Μέχρι τοῦδε ἐξεδῆθησαν εἰς φῶς καὶ φέρονται πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν φιλομούσων καὶ φίλων τῶν μυθιστορημάτων, ἐννεα φυλλάδια, ἐκάστου τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ὠρίσται ἴσους.

* *

Ἀσμένως ἀναγράφομεν τοὺς γάμους τοῦ γνωστοῦ ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ ἀξιότιμου κυρίου Ἀλκιβιάδου Ἑμπεϊρίκου, τελεσθέντας ἐν Βραζίλῃ μετὰ τῆς χαριτοβρύτου καὶ ἐρασμίας νεάνιδος κ. Μαρίας Θ. Ἠπίτη, θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου συνταγματάρχου Θεοδώρου Ἠπίτη καὶ ἐγγονῆς ἐκ μητρὸς τοῦ ἀποβιώσαντος ναυάρχου Κριεζῆ.

Τοῖς νεωμόροις εὐχόμεθα τὸν συζυγικὸν βίον ἀνέφελον καὶ μεστὸν παντὸς ἀγαθοῦ.

